

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 551

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 7 august 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.023 din 9 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) coroborat cu art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	2-3	Decizia nr. 1.038 din 9 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale	7-8
Decizia nr. 1.028 din 9 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	3-4	Decizia nr. 1.045 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. 2, art. 38 alin. 1, art. 42 alin. 1 și art. 43 alin. 1 din Codul familiei	9-10
Decizia nr. 1.029 din 9 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 109 alin. (2) și (3) și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	5-7	Decizia nr. 1.058 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	11-12
		Decizia nr. 1.060 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 din Codul familiei	12-13
		Decizia nr. 1.061 din 14 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. (1), art. 131 ¹ alin. (2), art. 131 ² alin. (2), (3), (10), art. 131 ³ și ale art. 131 ⁴ din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe	13-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.023

din 9 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) coroborat cu art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) coroborat cu art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Yu Changhui în Dosarul nr. 4.072/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă interpretul de limba chineză, desemnat în cauză spre a asigura traducerea, dl Ioan Budura.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în acord cu jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 4.072/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) coroborat cu art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Yu Changhui într-o cauză de contencios administrativ privind soluționarea unei plângeri formulate împotriva deciziei de returnare de pe teritoriul României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate sunt lipsite de claritate și precizie, neîndeplinind criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în sensul că autorul excepției nu a avut o indicare precisă asupra normelor aplicabile în situația sa. Astfel, din motive neimputabile lui, acesta a înregistrat doar o simplă întârziere în demararea procedurii pentru prelungirea dreptului de ședere, iar Oficiul Român pentru Imigrări l-a sancționat nu cu amendă contravențională, ci cu emiterea unei decizii de returnare de pe teritoriul României, pe motivul șederii devenite ilegale. Textele de lege criticate nu respectă nici principiul proporționalității și, prin aceea că nu precizează motivele pentru care este posibilă depășirea perioadei aprobate de ședere,

încurajează autoritatea competentă să emită decizii arbitrare. Prin aplicarea măsurii de returnare în astfel de condiții se aduc grave prejudicii asupra proprietății cetățeanului străin, acesta realizând investiții importante și activități producătoare de beneficii în perioada șederii sale în România.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile legale criticate nu constituie o ingerință a statului asupra exercitării dreptului de proprietate al reclamantului.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Textele de lege criticate nu conțin norme care să pună în discuție dreptul de proprietate privată și sunt, totodată, accesibile, suficient de clare și precise încât destinatarul acestora să își poată adapta comportamentul condițiilor cerute de lege și să înțeleagă consecințele nerespectării ei.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 11 alin. (1) coroborat cu art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România sunt constituționale. Criticile de neconstituționalitate privind încălcarea art. 44 alin. (2) din Constituție vizează situația de fapt dedusă judecății, astfel că acestea nu pot fi primite. Totodată, se arată că textele de lege criticate, prin conținutul lor normativ, sunt suficient de clare și precise încât destinatarul acestora să își poată adapta comportamentul condițiilor cerute de lege și să înțeleagă consecințele nerespectării ei, sens în care s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Deciziile nr. 25/2009 și nr. 27/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (1) coroborat cu art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, având următorul conținut:

— Art. 11: Dispoziții generale privind șederea străinilor:
„(1) *Străinii aflați temporar în mod legal în România pot rămâne*

pe teritoriul statului român numai până la data la care încetează dreptul de ședere stabilit prin viză sau, după caz, prin permisul de ședere.”;

— Art. 81: Îndepărtarea străinilor de pe teritoriul României: „(1) Împotriva străinilor care au intrat ilegal, a căror ședere pe teritoriul României a devenit ilegală, a căror viză sau drept de ședere a fost anulat sau revocat, a acelorora cărora li s-a refuzat prelungirea dreptului de ședere temporară, a acelorora cărora le-a încetat dreptul de ședere permanentă, precum și a foștilor solicitanți de azil Oficiul Român pentru Imigrări poate dispune măsura returnării de pe teritoriul României.”

Autorul excepției invocă încălcarea prevederilor art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, coroborat cu dispozițiile art. 1 alin. (1) din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea

drepturilor omului și a libertăților fundamentale, texte referitoare la protecția proprietății.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 11 alin. (1) coroborat cu art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate a posteriori, din prisma aceluiași texte fundamentale invocate și a unor critici de neconstituționalitate asemănătoare celor formulate și în prezenta cauză. Relevantă în acest sens este Decizia nr. 607 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 413 din 17 iunie 2009, prin care Curtea, pentru argumentele acolo reținute, a respins excepția de neconstituționalitate, aceeași soluție impunându-se a fi menținută și în acest dosar.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) coroborat cu art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Yu Changhui în Dosarul nr. 4.072/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.028

din 9 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție invocată de Ion lordache în Dosarul nr. 8.676/197/2008 al Judecătoria Brașov.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile din Legea fundamentală invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 14 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.676/197/2008, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție invocată de Ion lordache în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece permite stabilirea culpei persoanei contraveniente prin simpla constatare a unui agent de poliție, fără nicio posibilitate

de apărare și cu încălcarea prezumției de nevinovăție, respectiv a accesului la un judecător independent și imparțial care să judece în contradictoriu, înainte de stabilirea sancțiunii, dacă fapta există.

Judecătoria Brașov apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În opinia instanței, prin dispozițiile pe care le cuprinde, textul criticat detaliază în concret elementele obligatorii ce trebuie să le conțină procesul-verbal de constatare a contravenției, neexistând nimic neconstituțional. Susținerile petentului sunt simple apărări de fond ce trebuie să fie analizate în cadrul procesului judiciar.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că prevederile criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: „(1) *Procesul-verbal de constatare a contravenției va cuprinde în mod obligatoriu: data și locul unde este încheiat; numele, prenumele, calitatea și instituția din care face parte agentul constatat; datele personale din actul de identitate, inclusiv codul numeric personal, ocupația și locul de muncă ale contravenientului; descrierea faptei contravenționale cu indicarea datei, orei și locului în care a fost săvârșită, precum și arătarea tuturor împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității*

faptei și la evaluarea eventualelor pagube pricinuite; indicarea actului normativ prin care se stabilește și se sancționează contravenția; indicarea societății de asigurări, în situația în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație; posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ, dacă acesta prevede o asemenea posibilitate; termenul de exercitare a căii de atac și organul la care se depune plângerea.

(1) *În cazul contravențiilor cetățeni străini, persoane fără cetățenie sau cetățeni români cu domiciliul în străinătate, în procesul-verbal vor fi cuprinse și următoarele date: seria și numărul pașaportului ori ale altui document de trecere a frontierei de stat, data eliberării acestuia și statul emitent.*

(2) *Abrogat*

(3) *Abrogat*

(4) *Abrogat*

(5) *În cazul în care contravenientul este minor procesul-verbal va cuprinde și numele, prenumele și domiciliul părinților sau ale altor reprezentanți ori ocrotitori legali ai acestuia.*

(6) *În situația în care contravenientul este persoană juridică în procesul-verbal se vor face mențiuni cu privire la denumirea, sediul, numărul de înmatriculare în registrul comerțului și codul fiscal ale acesteia, precum și datele de identificare a persoanei care o reprezintă.*

(7) *În momentul încheierii procesului-verbal agentul constatat este obligat să aducă la cunoștință contravenientului dreptul de a face obiecțiuni cu privire la conținutul actului de constatare. Obiecțiunile sunt consemnate distinct în procesul-verbal la rubrica «Alte mențiuni», sub sancțiunea nulității procesului-verbal.»*

În susținerea excepției se invocă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (11), respectiv ale art. 20, cu raportare la art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră prezumția de nevinovăție și, respectiv, dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor aceluiași text de lege, în raport cu critici similare, statuând că acestea nu încalcă prezumția de nevinovăție și nici dreptul la apărare. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 338 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 22 aprilie 2009, Decizia nr. 520 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 29 mai 2008, și Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 17 iunie 2003, ale căror considerente sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție invocată de Ion Iordache în Dosarul nr. 8.676/197/2008 al Judecătoria Brașov.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.029

din 9 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 109 alin. (2) și (3) și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 109 alin. (2) și (3) și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Gheorghe Piperea în Dosarul nr. 10.732/281/2008 al Judecătoria Ploiești.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.374 D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, invocată de același autor în Dosarul nr. 246/247/2009 al Judecătoria Însurăței.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în Dosarele nr. 698 D/2009 și nr. 2.374 D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Autorul excepției este de acord cu conexarea.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.374 D/2009 la Dosarul nr. 698 D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Având cuvântul, autorul excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, expunând, pe larg, motivele formulate în fața instanței de judecată. Invocă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Cauza *Maszni împotriva României*, 2006.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 16 ianuarie 2009 și, respectiv, 29 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 10.732/281/2008 și, respectiv, nr. 246/247/2009, **Judecătoria Ploiești și Judecătoria Însurăței au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al**

contravențiilor, precum și ale art. 109 alin. (2) și (3) și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Gheorghe Piperea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, similară în dosarele conexe, se susține, în esență, că dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, precum și cele ale art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 încalcă liberul acces la justiție, deoarece creează un obstacol considerabil pentru cetățenii care nu locuiesc în raza teritorială unde s-a produs fapta, determinând cheltuieli financiare și timp irosit cu deplasarea petentului la instanța de judecată. În plus, aceste dispoziții legale se abat de la principiul legislației contenciosului administrativ, care prevăd posibilitatea alegerii competenței de către persoana contestatoare și încalcă și prevederile art. 12 din Codul de procedură civilă, care dau posibilitatea reclamantului să aleagă între mai multe instanțe deopotrivă competente. În ceea ce privește art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, se susține că încalcă prevederile art. 26 din Constituție, deoarece acordă, în mod nelegal, autorităților publice dreptul de a înregistra și prelucra date cu caracter personal în activitatea lor de constatare a contravențiilor.

Judecătoria Ploiești apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată, întrucât textele legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate.

Judecătoria Însurăței apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată cu privire la art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și la art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 este întemeiată, deoarece modul de stabilire a competenței de soluționare a plângerilor prin cele două texte criticate creează un obstacol pentru cetățenii care nu locuiesc în raza teritorială unde s-a produs fapta, cărora le este încălcat astfel accesul liber la justiție. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, se consideră că este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, precum și cele ale art. 109 alin. (2) și (3) și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: *„Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimite de îndată judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.”;*

— Art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: *„(2) Constatarea contravențiilor se poate face și cu ajutorul unor mijloace tehnice certificate sau mijloace tehnice omologate și verificate metrologic, consemnându-se aceasta în procesul-verbal de constatare a contravenției.*

(3) În cazurile prevăzute la alin. (2), procesul-verbal se poate încheia și în lipsa contravenientului, după stabilirea identității conducătorului de vehicul, menționându-se aceasta în procesul-verbal, fără a fi necesară confirmarea faptelor de către martori.”;

— Art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: *„Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta.”*

Se susține că aceste dispoziții legale încalcă egalitatea cetățenilor în fața legii și accesul liber la justiție, consacrate de art. 16 și, respectiv, art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și prevederile art. 26 din Constituție care consacră obligația autorităților publice de a ocroti viața intimă, familială și privată a persoanelor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a mai examinat constituționalitatea art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, precum și a art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în raport cu aceleași texte din Legea fundamentală și față de critici similare.

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 813 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 18 octombrie 2007, Decizia nr. 1.128 din 27 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 20 decembrie 2007, și Decizia nr. 81 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 7 martie 2007, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, statuând că acestea nu încalcă egalitatea

în drepturi, liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil.

De asemenea, prin Decizia nr. 464 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 378 din 19 mai 2008, Curtea a statuat că art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, care instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, nu îngrădește accesul liber la justiție al persoanelor interesate și nu contravine dreptului la un proces echitabil. Dimpotrivă, reglementarea competenței teritoriale a instanțelor judecătorești în cauzele având ca obiect plângerile împotriva proceselor-verbale de contravenție prin care se constată încălcări ale dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice este menită să dea expresie garanțiilor constituționale invocate, prin asigurarea administrării cu celeritate a probelor strânse de lucrătorii poliției rutiere. În plus, această modalitate de reglementare reprezintă opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești. Considerentele care fundamentează jurisprudența menționată sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi.

Cât privește criticile privind existența unei contradicții între dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, precum și ale art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, cu normele care reglementează contenciosul administrativ, respectiv procedura civilă, acestea nu intră în sfera controlului de constituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate ridicate în cauzele conexe îl mai constituie și dispozițiile art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, cu privire la care se susține că încalcă prevederile art. 26 din Constituție privind viața intimă, familială și privată, deoarece acordă, în mod nelegal, autorităților publice dreptul de a înregistra și prelucra date cu caracter personal în activitatea lor de constatare a contravențiilor.

Nici această critică nu poate fi primită. Astfel, posibilitatea constatării contravențiilor prin mijloace tehnice certificate sau mijloace tehnice omologate și verificate metrologic a fost reglementată de legiuitor în vederea realizării unui interes public, prevăzut chiar în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, și anume acela al asigurării desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și al ocrotirii vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public. Înregistrarea și prelucrarea datelor participanților la trafic se realizează așadar în condițiile și în limitele legii, fiind destinate exclusiv realizării interesului public arătat, această modalitate de constatare a contravențiilor fiind în acord cu prevederile art. 26 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora *„Persoana fizică are dreptul să dispună de ea însăși, dacă nu încalcă drepturile și libertățile altora, ordinea publică sau bunele moravuri”*. În plus, persoana sancționată ca urmare a constatării unei contravenții prin mijloacele în discuție, dacă apreciază că procesul-verbal de stabilire și sancționare a contravenției a fost întocmit în mod nelegal, are posibilitatea de a formula plângere în fața instanței de judecată și de a obține anularea acestuia. Eventualele abuzuri la care autorul excepției face referire, respectiv folosirea nelegală a datelor obținute în temeiul textului de lege criticat nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 109 alin. (2) și (3) și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Gheorghe Piperea în Dosarul nr. 10.732/281/2008 al Judecătoriai Ploiești și în Dosarul nr. 246/247/2009 al Judecătoriai Însurăței.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.038

din 9 iulie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (6)
din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Maria Di Valentin în Dosarul nr. 7.621/1/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 25 iunie 2009, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, la cererea reprezentantului autorului excepției, pentru a depune concluzii scrise, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 9 iulie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.621/1/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992**

privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Maria Di Valentin.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece restrânge sensul noțiunii de „lege” la acela de „lege în sens formal” și că atribuie instanțelor de drept comun competența de a sustrage legile „în sens material”, cum ar fi jurisprudența constantă a instanțelor judecătorești, de la controlul de constituționalitate.

La termenul de judecată a excepției, în ședința publică, precum și în concluziile scrise depuse ulterior la dosarul cauzei, s-a mai susținut că, în realitate, în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost ridicate două excepții de neconstituționalitate: o excepție substanțială, cu privire la care Curtea Constituțională nu a fost sesizată, și o excepție „vehicul”, care a fost înaintată Curții Constituționale. Excepția substanțială, având ca obiect „practica judiciară a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal, inaugurată prin Decizia nr. 2.307 din 4 iunie 2008”, se fundamentează pe dispozițiile art. 20 din Constituție, care permit Curții Constituționale ca, în temeiul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, să examineze legea atât în sens formal, cât și material, în această din urmă accepțiune a legii intrând și jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție care contrazice deciziile Curții Constituționale. În concluzie, se solicită „admiterea ambelor excepții de neconstituționalitate”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992 este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, acesta îl constituie, potrivit încheierii de sesizare a Curții, dispozițiile art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004.

În plus, în susținerile orale din ședința publică, precum și în concluziile scrise depuse la dosarul Curții Constituționale, s-a mai invocat și excepția de neconstituționalitate având ca obiect „practica judiciară a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal, inaugurată prin Decizia nr. 2.307 din 4 iunie 2008”. În ceea ce privește această excepție, Curtea constată că nu a fost legal sesizată, întrucât, potrivit art. 146 lit. d) din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță numai „*asupra excepțiilor de neconstituționalitate [...] ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial*” iar, conform art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, „*Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere*

care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți [...]”.

Astfel fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora: „(1) *Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.*

[...] (6) *Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.*”

Se susține că aceste prevederi legale sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 146 privind atribuțiile Curții Constituționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că s-a pronunțat în numeroase rânduri asupra constituționalității textelor de lege criticate în prezenta cauză. Astfel, printr-o serie de decizii, așa cum sunt Decizia nr. 690 din 20 decembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 3 februarie 2006 și Decizia nr. 688 din 12 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 28 iulie 2008, pentru considerentele acolo reținute, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea.

De altfel, prin criticile formulate în prezenta cauză se solicită, în realitate, modificarea dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, apreciate de autorul excepției ca având un caracter restrictiv. Asemenea critici nu intră în competența Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederea supusă controlului.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Maria Di Valentin în Dosarul nr. 7.621/1/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,

Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.045

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. 2, art. 38 alin. 1, art. 42 alin. 1 și art. 43 alin. 1 din Codul familiei

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. 2, art. 38 alin. 1, art. 42 alin. 1 și art. 43 alin. 1 din Codul familiei, excepție ridicată de Ovidiu-Vasile Oniga în Dosarul nr. 2.347/219/2008 al Judecătoriei Dej.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 595D/2009, care are parțial același obiect al excepției de neconstituționalitate.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea acestor dosare având în vedere identitatea de obiect al excepțiilor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord ca aceste dosare să fie conexe.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 595D/2009 la Dosarul nr. 512D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.347/219/2008, **Judecătoria Dej a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. 2, art. 38 alin. 1, art. 42 alin. 1 și art. 43 alin. 1 din Codul familiei**, excepție ridicată de Ovidiu-Vasile Oniga într-un proces de divorț cu minori.

Prin Încheierea din 10 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.152/219/2008, **Judecătoria Dej a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. 2 și art. 38 alin. 1 din Codul familiei**, excepție ridicată de Alexandru-Voicu Almășan într-un proces de divorț.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale „datorită caracterului vag de excesivă

generalitate al reglementării, prin folosirea ambiguă a unor termeni sau expresii cu semnificație și conotații deosebit de cuprinzătoare în ordinea etică și juridică ca, de exemplu, «motive temeinice», «raporturi de căsătorie grav vătămate», dând astfel posibilitatea instanței de judecată de a pronunța o hotărâre de desfacere a căsătoriei din vina exclusivă a părâtului”.

Judecătoria Dej consideră excepția neîntemeiată, arătând că în temeiul textelor de lege criticate instanțele de judecată dispun de suficiente instrumente legale pentru a nu permite desfacerea cu ușurință a căsătoriei. Totodată, arată că desfacerea căsătoriei prin divorț și implicit separarea părinților duce la modificarea modului de exercitare a drepturilor și îndatoririlor părintești, astfel că părinții divorțați se vor afla în situații juridice care în mod obiectiv nu sunt identice.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 37 alin. 2, art. 38 alin. 1, art. 42 alin. 1 și art. 43 alin. 1 din Codul familiei, republicat în Buletinul Oficial nr. 13 din 18 aprilie 1956.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 37 alin. 2: „Căsătoria se poate desface prin divorț.”;

— Art. 38 alin. 1: „*Instanța judecătorească poate desface căsătoria prin divorț atunci când, datorită unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă.*”;

— Art. 42 alin. 1: „*Instanța judecătorească va hotărî, odată cu pronunțarea divorțului, căruia dintre părinți vor fi încredințați copiii minori. În acest scop, instanța va asculta părinții și autoritatea tutelară și, ținând seama de interesele copiilor, pe care de asemenea îi va asculta dacă au împlinit vârsta de zece ani, va hotărî pentru fiecare dintre copii, dacă va fi încredințat tatălui sau mamei.*”;

— Art. 43 alin. 1: „Părintele divorțat, căruia i s-a încredințat copilul, exercită cu privire la acesta drepturile părintești.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ale art. 26 alin. (1) cu privire la viața intimă, familială și privată și ale art. 49 alin. (1) relative la protecția copiilor și a tinerilor. Totodată, se consideră că textele de lege criticate contravin și dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 7 relative la legalitatea incriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea constată că prevederile de lege criticate în cauza de față au mai fost supuse controlului de constituționalitate într-o cauză cu o motivare similară.

Astfel, prin Decizia nr. 432 din 26 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 8 mai 2009, Curtea a constatat că dispozițiile art. 37 din Codul familiei nu fac decât să enumere cauzele de încetare a căsătoriei, una dintre acestea fiind și desfacerea prin divorț, iar prevederile art. 38 stabilesc condițiile în care instanțele judecătorești pot pronunța divorțul, precizând că acesta nu se poate pronunța decât în anumite condiții, și anume când există motive temeinice și numai dacă raporturile dintre soți sunt grav vătămate, încât continuarea căsătoriei nu mai este posibilă, condiții ce trebuie îndeplinite cumulativ, așa cum rezultă din text.

Curtea a constatat că, în temeiul textelor de lege criticate, instanțele de judecată dispun de instrumente legale pentru a nu permite desfacerea cu ușurință a căsătoriei, acționând astfel în sensul garanției instituite prin art. 26 alin. (1) din Constituție. Motivele în baza cărora se poate considera că raporturile dintre soți sunt grav vătămate, iar continuarea căsătoriei nu mai este posibilă sunt apreciate, în concret, de către instanță, în urma ascultării celor doi soți și a administrării probatoriului în cauză, părțile beneficiind de toate garanțiile procesuale pentru respectarea dreptului la un proces echitabil.

Cât privește protecția copiilor, consacrată constituțional în art. 49 din Legea fundamentală, aceasta se realizează prin încredințarea lor unuia dintre părinți, care își exercită drepturile

părintești, celălalt părinte având dreptul de a avea legături personale cu ei, precum și de a veghea la creșterea, educarea, învățătura și pregătirea lor profesională, potrivit prevederilor art. 43 din Codul familiei. Orice hotărâre judecătorească pronunțată de către instanță în procedura de desfacere a căsătoriei prin divorț va ține seama de interesul superior al copilului. În acest sens sunt și prevederile art. 42 alin. 1 din Codul familiei cu privire la ascultarea minorului care a împlinit vârsta de 10 ani în vederea pronunțării unei hotărâri cu privire la încredințarea acestuia unuia dintre părinți.

În fine, cât privește critica autorului excepției potrivit căreia prevederile art. 38 alin. 1 și ale art. 37 alin. 2 din Codul familiei sunt neconstituționale, întrucât au un caracter vag, de excesivă generalitate, Curtea a reținut, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că, datorită caracterului de generalitate al legilor, redactarea acestora nu poate avea o precizie absolută, una dintre tehnicile de reglementare constând în recurgerea la categorii generale cu scopul evitării rigidității excesive și al adaptării la noile situații sociale ce se pot ivi. Interpretarea și aplicarea unor asemenea dispoziții depind de practica instanțelor judecătorești, în speța de față, motivele temeinice pentru desfacerea căsătoriei, prin divorț, urmând a fi apreciate, în concret, de către instanță.

Referitor la art. 42 alin. 1 din Codul familiei, Curtea a reținut că acest text de lege nu aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și ale art. 49 alin. (1) relative la protecția copiilor și a tinerilor. Acest text de lege nu împiedică părțile să-și formuleze în mod egal apărările pe care le consideră necesare în cadrul procesului de încredințare a minorului, dreptul la un proces echitabil fiind, astfel, garantat.

Cu privire la prevederile art. 43 alin. 1 din Codul familiei, Curtea a constatat că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, aplicarea lor fiind subsecventă pronunțării de către instanța de judecată a încetării căsătoriei prin divorț.

Soluția și considerentele pronunțate în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, neexistând temeiuri care să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 37 alin. 2, art. 38 alin. 1, art. 42 alin. 1 și art. 43 alin. 1 din Codul familiei, excepție ridicată de Ovidiu-Vasile Oniga în Dosarul nr. 2.347/219/2008 și de Alexandru-Voicu Almășan în Dosarul nr. 2.152/219/2008 ale Judecătorei Dej.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.058

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 119 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție invocată de Constantin Colțatu în Dosarul nr. 40.494/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 40.494/3/2007, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**, excepție invocată de Constantin Colțatu într-o cauză având ca obiect autorizarea convocării Adunării Generale a Acționarilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat nu reglementează existența căilor de atac împotriva încheierii prin care se soluționează cererile de autorizare a convocării adunărilor generale a acționarilor, precum și care este natura procedurii în care se soluționează astfel de cereri, contencioasă sau necontencioasă.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că instanțele pot stabili caracterul procedurii și căile de atac, prin interpretarea Legii nr. 31/1990 și a Codului de procedură civilă.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, arătând că acesta nu este de natură să îngrădească dreptul părților de a beneficia de un proces echitabil, precum și de judecarea acestuia într-un termen

rezonabil. De asemenea, prevederile legale criticate nu aduc atingere dreptului la apărare, ci asigură condițiile pentru deplina lui exercitare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 119 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, modificat și completat prin art. I pct. 66 din Legea nr. 441/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 955 din 28 noiembrie 2006.

Textul de lege criticat are următorul cuprins: „(3) În cazul în care consiliul de administrație, respectiv directoratul, nu convoacă adunarea generală, instanța de la sediul societății, cu citarea consiliului de administrație, respectiv a directoratului, va putea autoriza convocarea adunării generale de către acționarii care au formulat cererea. Prin aceeași încheiere instanța aprobă ordinea de zi, stabilește data de referință prevăzută la art. 123 alin. (2), data ținerii adunării generale și, dintre acționari, persoana care o va prezida.”

În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și art. 24 — Dreptul la apărare.

Examinând excepția, Curtea constată că autorul acesteia este nemulțumit de modalitatea de redactare a textului de lege criticat, susținând, în esență, că legiuitorul trebuia să reglementeze expres cadrul procesual în care se soluționează cererile de autorizare a convocării adunărilor generale ale acționarilor și solicitând astfel, în mod indirect, modificarea textului de lege criticat. Acest aspect excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „(...) se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Mai mult, potrivit dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, Parlamentul are competența exclusivă de a modifica o normă legală, ca „unica autoritate legiuitoare a țării”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție invocată de Constantin Colțatu în Dosarul nr. 40.494/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.060

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 din Codul familiei

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 din Codul familiei, în varianta anterioară modificării prin Legea nr. 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei, excepție invocată de Iulian Acujboaei în Dosarul nr. 11.522/212/2008 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.522/212/2008, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 din Codul familiei, în varianta anterioară modificării prin Legea nr. 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei, excepție invocată de Iulian Acujboaei într-o cauză având ca obiect o acțiune în tăgăduirea paternității.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederile art. 55 din Codul familiei, în varianta anterioară modificării prin Legea nr. 288/2007, sunt în continuare în vigoare și ultraactivează în speța dedusă judecării, în temeiul Deciziei Curții Constituționale nr. 755 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008,

prin care s-a stabilit că termenul de prescripție de 3 ani al dreptului de a introduce acțiune în tăgăduirea paternității nu se aplică retroactiv și în cazul copiilor născuți anterior Legii nr. 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei.

În ceea ce privește neconstituționalitatea textului de lege criticat, se susține că, în lipsa reglementării unui termen de prescripție al dreptului mamei și copilului născut în timpul căsătoriei de a introduce acțiune în tăgăduirea paternității, această acțiune este imprescriptibilă pentru mamă și copil, spre deosebire de soțul mamei, pentru care termenul de prescripție este de 6 luni. Se susține că în acest mod este încălcat principiul constituțional al egalității în fața legii, prin inexistența unui drept de prescripție unic, aplicabil tuturor titularilor dreptului la acțiune, în condițiile în care dreptul protejat este același, și anume dreptul copilului de a-și stabili corect filiația față de ambii părinți. În acest sens, se invocă și Decizia Curții Europene a Drepturilor Omului, pronunțată în cauza *Mizzi contra Maltei*.

Judecătoria Constanța — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că o interpretare contrară a textului de lege criticat, în sensul că și pentru mamă și copil termenul de prescripție a acțiunii în tăgăduirea paternității este tot de 6 luni, ca și pentru soțul mamei, ar conduce la o negare a dreptului copilului de a-și stabili corect filiația față de tată, acest drept fiind lăsat la dispoziția părinților. În acest mod ar deveni inaplicabile și dispozițiile art. 54 alin. (2) din Codul familiei, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 288/2007, potrivit căruia acțiunea în tăgăduirea paternității poate fi pornită și de către copil.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că, față de prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, dat fiind că se critică prevederile art. 55 din Codul familiei, în varianta anterioară modificării prin Legea nr. 288/2007, deci norma legală nu mai este în vigoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 55 din Codul familiei, varianta anterioară modificării prin Legea nr. 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei, potrivit căroră:

„(1) Acțiunea în tăgăduirea paternității se prescrie în termen de 6 luni de la data când tatăl a cunoscut nașterea copilului.

(2) În cazul în care mai înainte de îndeplinirea acestui termen, tatăl a fost pus sub interdicție, un nou termen curge pentru tutore de la data când acesta a aflat despre nașterea copilului.

(3) Dacă acțiunea nu a fost pornită de acesta, ea poate fi pornită de tată după ce i s-a ridicat interdicția, înăuntrul unui nou termen de 6 luni.”

După modificarea prin art. 1 pct. 3 din Legea nr. 288/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 5 noiembrie 2007, art. 55 din Codul familiei are următorul conținut:

„(1) Acțiunea în tăgăduirea paternității se prescrie în termen de 3 ani de la data nașterii copilului. Pentru soțul mamei, termenul curge de la data la care a luat cunoștință de nașterea copilului.

(2) Dacă acțiunea nu a fost introdusă în timpul minorității copilului, acesta o poate porni într-un termen de 3 ani de la data majoratului său.

(3) Reclamantul poate fi repus în termen, în condițiile legii.”

În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice.

Examinând excepția, Curtea constată că, anterior sesizării sale prin Încheierea din 18 martie 2009, prevederile legale criticate au fost modificate prin art. 1 pct. 3 din Legea nr. 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei, fără a mai păstra soluția legislativă anterioară. Prin urmare, în temeiul prevederilor art. 29 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare (...)”, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 din Codul familiei, excepție invocată de Iulian Acujboaei în Dosarul nr. 11.522/212/2008 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.061

din 14 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. (1), art. 131¹ alin. (2), art. 131² alin. (2), (3), (10), art. 131³ și ale art. 131⁴ din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 131 alin. (1), art. 131¹ alin. (2), art. 131² alin. (2), (3), (10), art. 131³ și ale art. 131⁴ din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, excepție invocată de Societatea Comercială „Prooptiki România” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.698/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde partea Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România — Asociația pentru Drepturi de Autor, prin avocat, cu delegație la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Partea Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România — Asociația pentru Drepturi de Autor, prin avocat, solicită respingerea excepției ca neîntemeiată. În acest sens, arată că metodologiile elaborate de către organismele de gestiune colectivă a dreptului de autor și a drepturilor conexe, pentru domeniile lor de activitate, reprezintă un veritabil contract, având natura unui izvor de drept, prin care se stabilesc drepturi și obligații pentru toate părțile cărora li se adresează, chiar dacă nu au participat la negocieri. În ceea ce privește atacarea metodologiilor negociate, legiuitorul a prevăzut posibilitatea introducerii apelului împotriva formei finale a metodologiilor supuse arbitrajului, la instanța Curții de Apel București, stadiu procesual în care orice utilizator poate interveni, potrivit dreptului comun în materie.

De asemenea, după strigarea cauzei se prezintă reprezentantul părților Societatea Comercială „Euro Entertainment Enterprises” — S.R.L. din București și Societatea Comercială „Real Video International” — S.R.L. din București, avocat, cu delegație la dosar, care depune note scrise, solicitând admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că procedurile instituite prin textele de lege criticate nu contravin drepturilor constituționale la apărare și la acces liber la justiție. Se mai arată că dispozițiile art. 77 și ale art. 78 din Constituție nu au incidență în cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.698/2/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. (1), art. 131¹ alin. (2), art. 131² alin. (2), (3), (10), art. 131³ și ale art. 131⁴ din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe**, excepție invocată de Societatea Comercială „Prooptiki România” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect constatarea nulității absolute a unei decizii pronunțate de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că obligația organismelor de gestiune colectivă de a elabora metodologiile privind plata de către utilizatori a drepturilor patrimoniale cuvenite titularilor dreptului de autor și a drepturilor conexe, cu titlu de remunerație compensatorie pentru copia privată, precum și dreptul acestora de a stabili plata de către utilizatori a unor remunerații forfetare sau procentuale și de a modifica unilateral remunerațiile stabilite în cotă fixă, potrivit art. 131 alin. (1), art. 131¹ alin. (2) și, respectiv, art. 131⁴ din Legea nr. 8/1996, echivalează cu o delegare a inițiativei legislative, contrară dispozițiilor art. 74 alin. (1) și (2) din Constituție. Se mai arată că, în plus, potrivit art. 131² alin. (2) din Legea nr. 8/1996, protocolul care consemnează înțelegerea părților cu privire la metodologiile negociate este opozabil tuturor utilizatorilor din domeniul pentru care s-a negociat, deși nu au participat la negocieri.

În ceea ce privește neconstituționalitatea art. 131² alin. (3), se susține că acest text de lege încalcă principiile constituționale ale egalității în fața legii și accesului liber la justiție, deoarece posibilitatea inițierii arbitrajului este instituită doar în cazul unui rezultat negativ al negocierilor între părțile participante, fiind astfel limitat dreptul de a cere arbitrajul pentru utilizatorii care nu au participat la negocieri.

Referitor la neconstituționalitatea art. 131² alin. (10), se arată că acest text de lege instituie o discriminare între utilizatorii care,

la data stabilirii metodologiilor, sunt în curs de negociere directă a unui contract de licență cu organismele de gestiune colectivă, și cărora acestea nu le sunt opozabile, față de alți utilizatori care au finalizat negocierea.

Art. 131³ din același act normativ menține această discriminare între utilizatori, enumerând în mod limitativ titularii dreptului de a formula o nouă cerere de inițiere a procedurilor de negociere a tarifelor și metodologiilor de plată.

De asemenea, autoarea excepției critică întreaga procedură de negociere a metodologiilor, astfel cum este reglementată prin dispozițiile art. 131² și art. 131³ din Legea nr. 8/1996, arătând că se încalcă dreptul la apărare al utilizatorilor care nu au fost admiși la negocieri și care pot lua cunoștință de rezultatele acestora numai după publicarea protocolului care le consemnează în Monitorul Oficial al României, Partea I. În acest mod, ei nu pot uza de calea de atac prevăzută în art. 131² alin. (9), respectiv apelul împotriva hotărârii arbitrare, ceea ce contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (6) privind garantarea controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice și ale art. 21 alin. (4) referitor la caracterul facultativ și gratuit al jurisdicțiilor speciale administrative.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că metodologiile adoptate în conformitate cu art. 131—131⁴ din Legea nr. 8/1996 nu reprezintă acte normative, ele nefiind adoptate de o autoritate a statului, în exercitarea prerogativelor de putere conferite de lege, ci ca urmare fie a unor negocieri între organismele de gestiune colectivă și utilizatori, fie prin efectele unui act juridic cu caracter jurisdicțional. Se mai arată că modalitatea de negociere a metodologiilor are la bază principiul reprezentativității celor două părți implicate, astfel încât acest lucru nu poate fi considerat discriminator față de utilizatorii care nu au participat la negocieri.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale, arătând că acestea se aplică tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare. De asemenea, textele de lege criticate nu îngăduiesc dreptul părților de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor libertăților și intereselor lor legitime, de a beneficia de un proces echitabil, precum și de judecarea acestuia într-un termen rezonabil. În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 74 alin. (1) și (2), art. 77 și art. 78 din Constituție, acestea nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 131 alin. (1), art. 131¹ alin. (2), art. 131² alin. (2), (3), (10), art. 131³ și ale art. 131⁴ din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 26 martie 1996.

Art. 131 alin. (1) a fost modificat prin art. I pct. 45 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 123/2005 pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 843 din 19 septembrie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 329/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 657 din 31 iulie 2006.

Textul de lege criticat are următorul cuprins: „(1) În vederea inițierii procedurilor de negociere, organismele de gestiune colectivă trebuie să depună la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor o cerere, însoțită de metodologiile propuse a fi negociate, potrivit prevederilor art. 130 alin. (1) lit. a).”

Art. 131¹ alin. (2) a fost modificat prin art. 1 pct. 40 din Legea nr. 329/2006 și are următorul cuprins: „(2) Organismele de gestiune colectivă pot solicita de la aceeași categorie de utilizatori remunerații forfetare sau procentuale, raportate la veniturile obținute de utilizatori din activitatea în cadrul căreia se utilizează repertoriul, cum ar fi: radiodifuzare, retransmitere prin cablu sau comunicare publică, ținând cont de practica europeană privind rezultatele negocierilor dintre utilizatori și organismele de gestiune colectivă. Pentru activitatea de radiodifuzare, remunerațiile procentuale se vor stabili diferențiat, direct proporțional cu ponderea utilizării repertoriului gestionat colectiv în această activitate, iar în lipsa veniturilor, în funcție de cheltuielile ocazionate de utilizare.”

Art. 131² alin. (2) și (3) au fost modificate de art. I pct. 47 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 123/2005 și de articolul unic pct. 41 din Legea nr. 329/2006, iar alin. (10) al art. 131² a fost introdus prin art. I pct. 48 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 123/2005 și are următorul conținut: „(2) Înțelegerea părților cu privire la metodologiile negociate se consemnează într-un protocol care se depune la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor. Protocolul se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, pe cheltuiala organismelor de gestiune colectivă, prin decizie a directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, emisă în termen de 5 zile de la data depunerii. Metodologiile astfel publicate sunt opozabile tuturor utilizatorilor din domeniul pentru care s-a negociat și tuturor importatorilor și fabricanților de suporturi și aparate pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată, conform art. 107.

(3) Oficiul Român pentru Drepturile de Autor poate fi solicitat, pentru inițierea procedurii de arbitraj efectuate de către arbitri, în următoarele situații:

a) entitățile care alcătuiesc o parte ce urmează să participe la negociere nu au putut conveni asupra punctului de vedere comun ce trebuie prezentat celeilalte părți;

b) cele două părți aflate în negociere nu au putut conveni o formă unică a metodologiei în termenul prevăzut la alin. (1);

c) organismele de gestiune colectivă nu au putut conveni încheierea unui protocol de repartizare a remunerațiilor și de stabilire a comisionului datorat collectorului unic.

(...) (10) Metodologiile negociate sau stabilite conform prevederilor alin. (1)—(9) nu sunt opozabile utilizatorilor care la data declanșării procedurii de negociere a metodologiilor se află în curs de negociere directă a unui contract de licență sau au încheiat deja aceste negocieri cu organismele de gestiune colectivă.”

Art. 131³ a fost modificat de art. I pct. 49 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 123/2005 și are următorul cuprins: „(1) Organismele de gestiune colectivă sau, după caz, structurile asociative ale utilizatorilor, utilizatorii majori, societățile publice

de radiodifuziune sau de televiziune pot formula o nouă cerere de inițiere a procedurilor de negociere a tarifelor și metodologiilor numai după 3 ani de la data publicării lor în forma definitivă în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) În cazul negocierilor prevăzute de art. 107 alin. (4), oricare dintre părți poate formula o nouă cerere de inițiere a procedurilor de negociere a metodologiilor numai după 2 ani de la data publicării acestora în forma definitivă în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Până la publicarea noilor metodologii, rămân valabile vechile metodologii.”

Art. 131⁴ a fost introdus prin art. I pct. 100 din Legea nr. 285/2004 și prevede următoarele: „Remunerațiile stabilite în sumă fixă se pot modifica anual, începând cu prima lună a anului următor celui în care s-au publicat metodologiile, de către organismele de gestiune colectivă, pe baza indicelui de inflație, stabilit la nivel național. Aceste modificări se depun la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, urmând a fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, pe cheltuiala organismelor de gestiune colectivă, prin decizie a directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, emisă în termen de cinci zile de la data depunerii. Modificările devin efective începând cu luna următoare publicării.”

În opinia autoarei excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 — Egalitatea în drepturi, art. 21 — Accesul liber la justiție, art. 74 alin. (1) și (2) referitoare la titularii dreptului la inițiativă legislativă și la domeniile ce nu pot face obiect al inițiativei legislative, art. 77 — Promulgarea legii, art. 78 — Intrarea în vigoare a legii și art. 126 alin. (6) privind garantarea controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice.

Examinând excepția, Curtea reține următoarele:

Autoarea excepției invocă neconstituționalitatea prevederilor art. 131 alin. (1), art. 131¹ alin. (2), art. 131² alin. (2) și, respectiv, art. 131⁴, pe de o parte, pentru că obligația elaborării de metodologii cuprinzând drepturile patrimoniale cuvenite titularilor dreptului de autor și drepturilor conexe, de către organismele de gestiune colectivă, echivalează cu un drept la inițiativă legislativă, contrar dispozițiilor art. 74 alin. (1) și (2) din Constituție, iar pe de altă parte, pentru că înțelegerea părților cu privire la metodologiile negociate este opozabilă tuturor utilizatorilor din domeniu, deși nu au participat la negocieri.

Curtea constată că aceste susțineri nu sunt întemeiate, dat fiind faptul că natura operelor exploatare, ce face imposibilă autorizarea individuală pentru fiecare utilizator, justifică și imposibilitatea participării la negocieri a fiecărui utilizator în parte. Importanța socială a domeniului dreptului de autor a impus intervenția statului, prin reglementarea unei proceduri speciale de stabilire și negociere a remunerațiilor aferente titularilor de drepturi, procedură ce se derulează cu avizul Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, iar publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a metodologiilor negociate se face prin decizie a directorului general al acestui organism, astfel încât, având natura unui contract-cadru între părți — legea părților, au aplicabilitate generală în domeniul reglementat.

În opinia autoarei excepției, art. 131² alin. (3) din Legea nr. 8/1996 încalcă principiile constituționale ale egalității în fața legii și accesului liber la justiție, deoarece părțile care nu au participat la negocieri nu au posibilitatea de a iniția procedura arbitrajului, în cazul unui rezultat negativ al negocierilor purtate între organismele de gestiune colectivă și utilizatori.

Curtea constată însă că, potrivit prevederilor art. 131 alin. (2) lit. b) din actul normativ criticat, comisia de negociere este formată din câte un reprezentant al principalelor organisme de gestiune colectivă, pe de o parte, și câte un reprezentant al principalelor structuri asociative mandatate de utilizatori și al

primilor utilizatori majori, stabiliți pe baza cifrei de afaceri și a cotei de piață în domeniu. Prin urmare, modalitatea de reprezentare a utilizatorilor asigură pe deplin un echilibru între interesele părților aflate în negociere. Este și motivul pentru care legiuitorul a prevăzut posibilitatea inițierii arbitrajului doar pentru utilizatorii participanți la negocieri, care, în mod obiectiv, se află într-o situație diferită de aceia ce nu au luat parte la negocieri, ceea ce justifică un tratament juridic distinct, fără ca prin aceasta să fie încălcat principiul constituțional al egalității în drepturi.

Pentru aceleași considerente este neîntemeiată și susținerea potrivit căreia prevederile art. 131² alin. (10) și ale art. 131³ instituie o discriminare între utilizatorii care au negocieri individuale cu organismele de gestiune colectivă și cei care nu au astfel de negocieri, respectiv între utilizatorii enumerați în mod limitativ în acest text de lege și ceilalți utilizatori.

De altfel, Curtea constată că întreaga procedură de negociere a metodologiilor este constituțională, asigurând atât

garantarea accesului la justiție, prin instituirea căii de atac a apelului împotriva hotărârii arbitrale, cât și controlul judecătoresc asupra unui act administrativ, deciziile Oficiului Român pentru Drepturi de Autor putând fi atacate la instanța de contencios administrativ, ceea ce s-a și întâmplat în cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate. Împrejurarea că nu toți utilizatorii pot uza de calea de atac a apelului prevăzută la art. 131² alin. (9) din Legea nr. 8/1996, deoarece nu au participat la negocieri, nu este de natură a califica textele de lege criticate ca fiind neconstituționale.

În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 74 alin. (1) și (2) referitoare la titularii dreptului la inițiativă legislativă și la domeniile ce nu pot face obiect al inițiativei legislative, art. 77 — Promulgarea legii și ale art. 78 — Intrarea în vigoare a legii, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. (1), art. 131¹ alin. (2), art. 131² alin. (2), (3), (10), art. 131³ și ale art. 131⁴ din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, excepție invocată de Societatea Comercială „Prooptiki România” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.698/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 432734